

ordentlig vanskeligt. Det bliver egentlig ikke dem, der ville blive ramte af en særdeles høi Told, saa meget mindre som der er en anden Bestemmelse, jeg strax skal komme til, i det ærede Medlems Toldforslag, som forhindrer det. Nei, det, der sker, er, at vore hjemlige simple Cigarer ville blive beskyttede saaledes, at de ville komme til at koste omtrent det Dobbelte af, hvad de nu koste. Det vil være Folgen af denne Bestemmelse. For at vise dette Forhold fra en helt anden Side vil jeg tage et andet Exempel af dem, som det ærede Medlem omtalte i Gaar, nemlig Salt. Naar vi se paa den Toldfats, det ærede Medlem der har, maa jeg sige, at det er mig aldeles ubegribeligt, at han ikke ganske vil give Saltindførselen fri. Thi skal der være Mening i at underkaste sig de Besværligheder, der ere forbundne med Klarering af Salt — jeg vil ikke tale om, at det fra et almindeligt økonomisk Standpunkt betragtes som en Nødvendighed, men blot ligesom se det fra et Klareringsstandpunkt — og Besværligheder ere netop med Hensyn til Salt temmelig store, fordi man har Undtagelseslove i saa Henseende, som gjøre, at Salt er en af de besværligste og i mange Henseender vanskeligste Artikler at behandle ved Toldklareringen, saa maa det alene være, fordi man faar en klæffelig Indtægt derved. Saa vidt jeg hukker, har det ærede Medlem kalkuleret den nuværende Toldindtægt af Salt — ja, indstyld, jeg har det ikke ved Haanden, men jeg tror ikke, at jeg tager feil, naar jeg siger, at det er til omtrent at være mellem 350,000 og 400,000 Kr. eller saa. Dette er en saa klæffelig Indtægt, at der er nogen Mening i af den Grund at finde sig i Vanskelighederne, men naar hele Indtægten, som i Lovforslaget, reduceres til nitten Tusinde og nogle Hundrede Kroner, tror jeg dog ikke at tage feil, naar jeg siger, at Besværlighederne ligesom i Mønt ville blive saa store, at Tolden ikke er værd at beholde. Som sagt, disse Enkeltheder vilde vi jo nott blive enige om, men jeg har dog blot villet opløse disse Forhold ved at tage nogle af de Exempler frem, der bleve nævnte i Gaar, og Grunden, hvorfor jeg har gjort det, er, fordi jeg har villet gjøre opmærksom paa, at det er en meget vanskelig Sag, at foretage saadan ligesom grandiose Forandringer paa Toldlovgivningens Omraade. Forandringer virke paa saa mange forskjellige Maader, at selv med den Indsigt, som det ærede Medlem har, indsniger der sig let saadanne mere eller mindre store Urigtigheder og Urimeligheder. Ogsaa dette bør opfordre til at være meget varsom med at røre ved saadanne Ting, som man ikke absolut er nødt

til at røre ved, og om hvilke man ikke kan blive nogenlunde enig med Regjeringen, som dog er i Besiddelse af de Midler og de Oplysninger, der maa have for overhovedet at kunne med Fornuft vedtage en Toldlov. — Med Hensyn til det Øvrige skal jeg indskrænke mig kort, jeg skal blot nævne nogle enkelte Punkter. I § 3 har det ærede Medlem indrømmet dem, der indføre meget værdifulde Varer, at de kunne nøies med at betale 5 Kr. pr. Pd. Jeg antager, han har ment, at det var en let Maade at blive af med det paa, men jeg vil dog sige her, at dette vil træffe de Varer, man netop skulde se ved en Værdiberegning at faae fat paa, og ingen andre, det vil ramme de Varer, der ere overordentlig dyre, og som altsaa ere Luxusvarer i Ordets allerstrengeste Betydning. Det er dem, der ville kunne være tjente med at slippe med at betale disse 5 Kr., og som derfor maa sige: Ja, lad os dog endelig betale de 5 Kr. og saa være fri! Men det er der ingen Grund til, hvorfor skulde de slippe? Naar vi se paa det ærede Medlems Forslag, finde vi Guldtrækkerarbejde, Bogguld, Fjerpynt til Hatte, kunstige Blomster og maaske nogle af de fineste Silketøier. Det er den Slags Varer, der ville faae Nytte af denne Bestemmelse. Men de derimod, som maaske blive ramte heraf, fordi de kunne være ret værdifulde Varer uden dog at maatte siges, at kunne taale en meget stærk Værdibestættning, de slippe ikke, de maa betale, og al Uleilighed og Besvær og Forhandling med Toldvæsenet maa de lige godt have. § 4 blev omtalt i Gaar, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved den. Det er klart, som det er blevet fremhævet, at den blot er en Løsteparagraf og endda en daarlig Løsteparagraf. Den er kun en Løsteparagraf, og at indføre en Løsteparagraf, som altsaa blot siger: Vi kunne ved en ny Lov bestemme det og det i en almindelig Lov, er rigtig nok efter min Mening noget af det Ufornuftigste, man kan gjøre. Man kan tvivle, om det er rigtig, at Grundloven indeholder mange Løsteparagrafer, men der kan ogsaa anføres — hvad jeg ikke skal fordybe mig i her — Udskilligt til Fordel derfor. Derimod at indføre en Løsteparagraf her, der kun er afhængig af en Lov, som man alligevel kan vedtage naar som helst, man vil, og som akkurat de Samme skulde sige Ja til, det kan jeg ikke indse, der er nogensomhelst Mening i. § 5 blev ogsaa omtalt i Gaar; jeg skal ved den tillade mig at bemærke, at man kunde fristes til at kalde den en Trufelsparagraf. Jeg ser ikke rettere, end at den indeholder en Trufel til Spanien om at være